

ÎNȚRE ELVEȚIA, FRANȚA ȘI ROMÂNIA: ARHITECTUL LOUIS BLANC

Mihai Sorin Rădulescu

Venit din partea romandă a Elveției, absolvent al Școlii de Arte Frumoase din Paris și adept al stilului eclectic „Beaux-Arts”, Louis Blanc a fost perceput mai degrabă ca arhitect francez, mai ales că prezențele franceze în Bucureștii de la cumpăna secolelor XIX–XX au fost atât de reprezentative. Impresionează dimensiunile operei sale construite care se așterne însă pe mai puțin de două decenii: aproximativ 1888–1903. Comenzile și împlinirile sunt însă de mare prestigiu. Profesorul arhitect Nicolae Lascu, eminent specialist în istoria arhitecturii, făcea în această privință considerații care îmi par foarte pertinente: „Este semnificativ, totodată, că principalele clădiri destinate a adăposti importante funcțiuni ale unei Români în plină dezvoltare, au fost realizate după proiectele arhitecților francezi aflați în București. De facturi arhitecturale diferite – de la o elegantă reluare a Renașterii franceze, la un neoclasicism sever, până la exuberanța unei abundențe decorative, bine dirijată însă – toate aceste construcții sunt extrem de caracteristice mării varietăți stilistice a academismului francez al sfârșitului de veac. Aceste impozante clădiri marchează și astăzi, reperele fundamentale ale unui posibil București monumental, fie că este vorba de instituții administrative – Palatul de Justiție, Banca Națională, Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Casa de Economii și Consemnațiuni sau Poșta Centrală (realizată, e adevărat, de Al. Săvulescu, dar după modelul Poștei din Geneva), fie că este vorba de clădiri destinate unor instituții culturale sau de învățământ – Atheneul Român, Facultatea de medicină, Fundația Carol, Școala de Poduri și Șosele, Universitatea din Iași etc.”¹.

În această enumerare, câteva clădiri au fost proiectate de Louis Blanc: Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Facultatea de Medicină din București și Universitatea din Iași, care își extrag fiecare inspirația din surse diferite. Ministerul Agriculturii amintește puternic de Renașterea franceză, de aripa Louis XII a castelului de la Blois, dezvoltată în înălțime. Este o construcție ce reflectă importanța acestei instituții într-o țară preponderent agrară, cum era România la acea dată.

Facultatea de Medicină din București duce cu gândul atât la Orangeria din Grădina Luxembourg cât și la Petit Palais din Paris. Amfiteatrul ei principal e un amfiteatru cu desăvârșire parizian, transpus în peisajul bucureștean. Este interesant de observat că implantul de arhitectură franceză a fost resimțit ca atare, din moment ce vis-à-vis de Facultatea de Medicină aveau să se construiască în anii următori

¹ Nicolae Lascu, *Influențe franceze în arhitectura românească*, în „Arhitectura”, nr. 1–6/1992, p. 58.

câteva case impunătoare în stil neoromânesc². Școala de medicină din România, formată la cea franceză, avea astfel și un lăcaș construit, de aceeași sorginte. În același context trebuie menționat sediul, impunător și el, al Institutului „Victor Babeș” din București, de pe cheiul Dâmboviței.

Universitatea din Iași impresionează prin monumentalitate, trăsătură accentuată de situarea ei pe un teren în pantă, pe dealul Copoului. Și aici decorația aulei duce cu gândul la fastul arhitectural de pe malurile Senei. Neo-Renașterea și neoclasicul se îmbină în aceeași clădire, care își păstrează reprezentativitatea și astăzi, la peste un secol de la înălțarea ei.

Inspirația din stilul Renașterii franceze este foarte recognoscibilă în casa lui Ioan Lahovary, de pe Calea Dorobanților (1889) – casa părintească a Marthei Bibescu și fost sediu al școlii americane – și în cea a lui Take Ionescu (1897), de pe strada cu același nume, astăzi sediul Institutului de etnografie și folclor „Constantin Brăiloiu”³, unde poate fi remarcată, în fațadele din curtea interioară, influența arhitecturii civile din Renașterea italiană. În acest sens se poate observa că și palatul prințesei Adina Woroniecka, născută Olmazu, fostă soție a lui Take Ionescu, edificiu situat pe Șoseaua Kisseleff, la intersecția cu strada Arhitect Ion Mincu, este puternic inspirat după modelul unui palat aristocratic din Siena. Așadar, o serie de familii din elita românească și-au comandat casele lui Louis Blanc, între primele proiectate fiind cea a lui Nicolae Filipescu, astăzi sediul Consulatului american⁴.

Potrivit unor date comunicate de doamna Irina Rîșcuția, nepoată de fiică a lui Louis Blanc, acesta a realizat și planurile casei lui P. P. Carp din București – astăzi sediul Ambasadei Turciei –, precum și cele ale gimnaziilor din Buzău și Tecuci. A contribuit, de asemenea, la construirea Gării de Nord.

Louis Blanc și-a început studiile la Școala Politehnică din Zürich, pe care a frecventat-o între 1877–1879⁵. Deși cu aproape zece ani mai tânăr decât Ion Mincu,

² Despre configurarea stilului neoromânesc în cadru intern și internațional, vezi, mai recent, comunicarea Shonei Kallestrup (Aberdeen), *The Neo-Romanian Movement and Models of National Revivalism: a South-Eastern European Context*, prezentată la simpozionul „Ion Mincu” din București, 1–2 noiembrie 2002.

³ „Arhitectura”, anul VII, nr. 1, ianuarie-martie 1941, pp. 52–53.

„Alături de Galleron, ca arhitect chemat să realizeze în oraș mari proiecte publice, dar deosebindu-se din punct de vedere al concepției creatoare, arhitectul elvețian *Louis Blanc* va fi dominat, în opera sa, de o netă preferință pentru arhitectura Renașterii Franceze, a cărei lecție și-o însușește și știe să o redea atât la nivelul volumelor cât și la cel al decorației. Așa va face în cazul impresionantelor clădiri a *palatului Ministerului Agriculturii, Comerțului și Domeniilor* (vezi cap. *Programe arhitecturale...*, foto 100), dar și la *casele Take Ionescu din strada Cătun nr. 25* (PMB, 1897, d. 516, f. 8) la care, pentru a respecta formula stilistică aleasă, realizează forma de *U* a planului prin conceperea a două brațe inegale, ceea ce permite ca unul să fie în realitate o latură a corpului central al clădirii, cel în care se află funcțiunile principale, cel de al doilea având o evidentă funcțiune secundară.

O schimbare de ton o aduc *casele Lahovary din Calea Dorobanți nr. 87*, clădire la care masa domină. Forma deschiderilor diferită, rectangulară la etaj și în arc la parter, subliniază cele două planuri și le ritmează, ferestrele suprapunându-se, dar având fiecare propria sa dimensiune, care o individualizează. Clădirea este marcată de acoperișul înalt, în pantă rapidă” (Cezara Mucenic, *op. cit.*, p. 51). Vezi, de asemenea, *ibidem*, pp. 55, 61.

⁴ *Ibidem*, loc. cit.

⁵ Dim. R. Rosetti, *Dicționarul Contemporanilor*, București, Tip. Populară, 1897, p. 30. Cezara Mucenic, *op. cit.*, p. 55.

Louis Blanc a urmat apoi Ecole des Beaux-Arts din Paris în aceiași ani cu acesta, dar a lucrat în atelierele altor profesori arhitecți. Spre deosebire de Mincu care venea ca român, Louis Blanc era originar din Elveția, unde s-a născut la 31 decembrie 1860, la Geneva⁶. Cu numele complet „Louis Pierre Blanc”, tânărul era de obârșie din Puplinge, cantonul Geneva, după cum reiese din recomandarea pe care însărcinatul cu afaceri ad-interim elvețian la Paris, Lardy, i-o dădea, la 22 septembrie 1870, pentru a se înscrie la Ecole des Beaux-Arts⁷. În același document este amintit și domiciliul parizian al lui Louis Blanc: 33, rue Jacob, așadar în apropierea școlii dorite.

Și-a început studiile prin admiterea în clasa a II-a, la 2 aprilie 1880⁸, după care, la 4 august 1881, a trecut în clasa I⁹. De-a lungul celor patru ani petrecuți la Ecole des Beaux-Arts, a primit cinci medalii¹⁰. A absolvit școala la 26 decembrie 1883, în aceeași sesiune și cu același proiect de diplomă ca și Mincu: un orfelinat pentru un mare oraș de provincie¹¹. Examenul de diplomă a fost prezidat de arhitectul Questel și s-a desfășurat în prezența unor personalități însemnate ale breslei¹².

Tânărul elvețian a lucrat în atelierele a doi arhitecți cunoscuți: Laisné și Ginain¹³. Activitatea lui Jean Charles Laisné (1819–1891)¹⁴ a fost profilată mai ales pe restaurarea de biserici, precum Notre-Dame din Dijon (1865–1870), și pe construcția altora noi, în stil neogotic, neoromanic și neobizantin, precum Sacré-Cœur din Paris, unde i-a succedat lui Paul Abadie și lui Honoré Daumet¹⁵. A proiectat, de asemenea, clădiri civile precum

⁶ Documentele nr. 1, 3 și 5.

⁷ Documentul nr. 2. Despre studiile sale la școala pariziană, vezi, de asemenea, Toma T. Socolescu, *Arhitectul din antichitate până azi și primii arhitecți români în epoca modernă*, în „Simetria”, VIII, anul MCMXLVII, p. 121.

⁸ Documentul nr. 3.

⁹ Documentele nr. 3 și 4.

¹⁰ *Ibidem*.

¹¹ Documentul nr. 4.

¹² Mihai Sorin Rădulescu, *Memorie și strămoși*, București, Ed. Albatros, 2002, p. 186: „Epreuves du diplôme année 1883

Le jury chargé de juger les projets présentés au concours institué pour l'obtention du diplôme d'architecte, s'est réuni à l'Ecole des Beaux-Arts, le 26 décembre 1883, à une heure précise, sous la présidence de Mr. Questel, Membre de l'Institut.

Etaient présents: M. M. André, Bailly, de Baudot, Brune, Daumet, Delacroix, Diet, Garnier, Ginain, Guadet, Lenoir, Pascal, Paulin, Riban et Crost, secrétaire.

Après qu'il a été donné lecture par le secrétaire du procès-verbal de la séance précédente, Mr. le Président annonce au jury que le concours de l'année 1883, dont le sujet est: un Orphéon pour une grande ville de province, comporte 24 projets ayant pour auteurs, M. M. Chancel, Lemaire, Poupinel, Renaud, Le Chatelier, Foucault, Blanc, Tournaire, Schattenbrand, André, Mincou, Lafon, Flammand, Normand, Loisseau, Gauchet, Bernard, Leloup, Aubert, Landry, Yvon, Bertrand, Lacombe et Berger.

Plusieurs membres du jury ayant fait observer que, vu le nombre des concurrents, il serait de toute impossibilité de juger les projets, dans une seule séance. Mr. le Président demande à la commission de se diviser en deux fractions pour interroger les candidats, les propositions de chaque section devant être revisées, à la fin de la séance, par le jury tout entier. [...]”.

¹³ Documentele nr. 3 și nr. 5.

¹⁴ Despre Laisné, vezi *La Grande Encyclopédie*, t. XXI, Paris, fără an, p. 787. Thieme-Becker, *op. cit.*, vol. XXII, p. 237. Paul Constantin, *op. cit.*, p. 183. *The Dictionary of Art*, vol. 18, p. 653 (articol de Jean-Michel Leniaud).

¹⁵ *Ibidem*, loc. cit.

Curtea de Casație (1860), Liceul Janson-de-Sailly (1869–1871) și Școala Superioară de Farmacie (1882)¹⁶. Interesul lui Louis Blanc pentru „revival”-ism ar putea proveni, așadar, în bună măsură din lecția profesorului său.

Ca și Laisné, elev și apoi profesor la Ecole des Beaux-Arts, Paul René Léon Ginain (1825–1898)¹⁷ s-a numărat și el printre arhitecții francezi importanți din a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Și-a pus amprenta pe chipul Parisului prin biserica Notre-Dame-des-Champs (1867–1876), de pe Bulevardul Montparnasse, Palatul Galliéra (1878–1894) – astăzi sediul Muzeului Modei și al Costumului – și Biblioteca Facultății de Medicină (1879), de pe Bulevardul Saint-Germain¹⁸. Este vorba de clădiri în stil neoclasic, în care sunt reluate numeroase elemente atât ale arhitecturii clasice grecești, în cazul clădirilor civile amintite, cât și ale Renașterii franceze, în cel al bisericii menționate. Laisné și Ginain erau, așadar, doi maeștri ai eclectismului istoricist, de la care cu siguranță Louis Blanc a avut multe de învățat. De altfel, legăturile lui Ginain cu lumea românească se văd și în faptul că un deceniu după terminarea studiilor de către Louis Blanc, proiectul Palatului Poștelor din București, astăzi sediul Muzeului Național de Istorie, proiect realizat de către Alexandru Săvulescu, avea să fie examinat și aprobat de către doi arhitecți francezi, Guadet – care îl avusese elev pe Ion Mincu – și Ginain¹⁹.

Louis Blanc s-a numărat printre arhitecții străini care *s-au stabilit* în România. A trăit aici aproape două decenii căsătorindu-se și având urmași. Atât în actul de căsătorie al lui Louis Blanc cu Irina Berindei (documentul nr. 6), cât și în cel de deces (documentul nr. 7), sunt trecute numele părinților: Christian și Louise Blanc. Viitorul arhitect moștenise așadar prenumele mamei sale. Conform doamnei Irina Rîșcuția, numele de familie al mamei arhitectului ar fi fost Genécaud. Louis Blanc, de 33 ani, s-a căsătorit cu Irina Berindei, de 22 ani, în București, la 17 mai 1894²⁰. În acel moment, Louis Blanc locuia pe strada Batiștei²¹. Căsătoria a fost încheiată de Nicolae Filipescu²², pe atunci primar al Capitalei, căruia arhitectul îi proiectase casa și cu care era, iată, vecin. Martori au fost personalități marcante: inginerul Scarlat Vârnăv, profesor la Școala de Poduri și Șosele, arhitectul André Lecomte – du – Nouÿ, Titu Maiorescu și fratele soției sale, Al. C. Brăiloi²³.

Din actul de deces aflăm că Louis Blanc a încetat din viață la 26 aprilie 1903, în casa sa din strada Mercur nr. 12²⁴, astăzi strada Pictor Arthur Verona. Ultimul său domiciliu era, deci, pe aceeași stradă cu locuința lui Titu Maiorescu, care se găsea la nr. 1²⁵.

¹⁶ *Ibidem*, loc. cit.

¹⁷ Thieme-Becker, *op. cit.*, vol. XIV, p. 60. *The Dictionary of Art*, vol. 12, p. 650.

¹⁸ *Ibidem*, loc. cit.

¹⁹ Mihai Sorin Rădulescu, *op. cit.*, p. 182, nota 21.

²⁰ Vezi documentul nr. 6.

²¹ *Ibidem*.

²² *Ibidem*.

²³ *Ibidem*.

²⁴ Vezi documentul nr. 7.

²⁵ Vezi documentul nr. 6.

Din prima căsătorie, cu Elena Sutz²⁶, s-a născut o fată, Madeleine (+ 15 aprilie 1978, București, înmormântată la cimitirul Bellu, ca și tatăl său), căsătorită de două ori: cu juristul Dumitru Danielopol (+ 14 septembrie 1944, București), frate cu medicul profesor Daniel Danielopolu, având urmași în București²⁷. Louis Blanc s-a recăsătorit cu Irina Berindei, fiică a generalului Anton Berindei și a Mariei Brăiloiu²⁸, vară primară a arhitectului Ion D. Berindei (1871–1928), cu care Louis Blanc era în relații de prietenie. De Ion D. Berindei îl apropiau studiile pe care amândoi le efectuaseră la Ecole des Beaux-Arts, la distanță de câțiva ani, precum și, drept consecință, înclinația puternică spre stilul eclectic.

După moartea soțului ei, Irina Berindei a devenit soția lui Ion Procopiu, președinte al Sindicatului Ziariștilor. Cu numele de Irina Procopiu (+ 1954), ea a fost cunoscută doamnă de onoare a Reginei Maria. Irina Procopiu avea un salon literar și muzical, despre care Tutu George Georgescu își amintește: „În casa Irinei Procopiu – doamna de onoare a reginei – se crease, spre marea noastră desfătare, un cerc literar numit «Paranteza» – denumire sugerată de faptul că puteai întrerupe autorul, exprimându-ți impresiile despre operă la prima lectură. Pot să spun că aici lua parte crema literaturii românești: Ion Marin Sadoveanu, Victor Eftimiu, Sorbul, Camil Petrescu și mulți alții. La aceste întruniri deseori era poftit și maestrul George Georgescu. Într-una din zile, așezându-se lângă mine, pe treptele scării interioare și răspunzând unor întrebări iscoditoare ale prietenilor săi, spuse că nu s-ar mai însura decât dacă ar găsi o fată ca mine. Cum eram obișnuită cu atâtea complimente care mi se făceau, am luat-o mai degrabă ca o glumă decât ca o mărturisire”²⁹. Irina Procopiu a ținut un jurnal care se află în posesia urmașilor săi. Ea a locuit pe strada Dumbrava roșie și apoi pe Bulevardul Dacia fost nr. 11, azi nr. 57.

Louis Blanc și Irina Berindei au avut două fete: Colette (n. 1898, decedată la Sinaia, unde a avut domiciliu obligatoriu în timpul regimului comunist), care a studiat și ea la Ecole des Beaux-Arts din Paris, căsătorită cu George Polizu-Micșunești, urmaș pe linie feminină al domnitorului Barbu Știrbei, și Marie-Louise (1 ianuarie 1899, București – 19 ianuarie 1961, București), autoarea unei cărți intitulată *Sable*, căsătorită de două ori: cu englezul Bateman și cu Emil E. Costinescu (29 martie 1890, București – 29 aprilie 1981, București), director al Societății de Asigurări „Națională” și director al Băncii Românești, fiul omului de finanțe liberal cu același nume³⁰. Fiica lui George Polizu-Micșunești și a Colettei Blanc, Irina-Ioana, este soția antropologului Cantemir Rișcuța³¹.

²⁶ Despre ascendența primei soții a lui Louis Blanc, nepoată de fiu a domnitorului Mihail al II-lea, Sutz, vezi Ioan C. Filitti, *Arhiva Gheorghe Grigore Cantacuzino*, București, Inst. de Arte Grafice Carol Göbl S-R I. St. Rasidescu, 1919 arborele geneaologic al familiei Sutz.

²⁷ Din căsătoria lui Dumitru Danielopol cu Madeleine Blanc s-au născut un fiu, Dumitru (n. 2/15 februarie 1909, Paris, decedat în București), avocat, și Marie-Madeleine (n. 29 februarie 1912, București), căsătorită cu inginerul horticol Vasile Ungureanu (trăitori la Geneva). Atât Dumitru cât și Marie-Madeleine au avut copii (date comunicate de d-l Dumitru Danielopol).

²⁸ Despre ascendența Irinei Berindei, vezi Mihai Sorin Rădulescu, *Elita liberală românească 1866–1900*, București, Ed. All, 1998, pp. 46–54. Vezi, de asemenea, în articolul de față, documentul nr. 6.

²⁹ Tutu George Georgescu, *Amintiri dintr-un secol*, București, Ed. Muzicală, 2001, p. 42.

³⁰ Date comunicate de d-l Ion Costinescu (n. 1933), fiul lui Emil E. Costinescu și al Mariei-Louise Blanc (13.I.1991, București), Despre ascendenții și înruderile lui Emil E. Costinescu, vezi Mihai Sorin Rădulescu, *op. cit.*, pp. 110–111.

³¹ Despre genealogia dr. Cantemir Rișcuța, vezi Mihai Sorin Rădulescu, *Genealogii*, București, Ed. Albatros, 1999, pp. 215–223.

Elvețienii s-au manifestat în cultura și în societatea românească în mod fertil. Aceasta dacă ne gândim la Casino-ul din Constanța, opera arhitectului elvețian Daniel Renard, sau la prezența intelectuală a familiei Bolomey care descindea dintr-un preceptor al familiei Balș, la care se pot adăuga și alte exemple. Este aici locul unei posibile restituții culturale.

Tatăl arhitectului Louis Blanc (col. Irina Rișcuția, București)

SUMMARY

Between Switzerland, France and Romania: Architect Louis Blanc

Architect Louis Blanc was born in Switzerland. He graduated the Beaux-Arts School in Paris. In Romania, he worked between 1888–1903, some of the most representative edifices of the „Small Paris”.

DOCUMENTE

Archives Nationales (Paris), côte AJ/52/356, dossier *Louis Pierre Blanc*

1 „N° 779 du Registre Matricule
Ecole Nationale et Spéciale des Beaux-Arts

Nom Blanc

Prénom Louis Pierre

Naissance { Date: le 31 décembre 1860
Lieu: Genève

Observations"

2 „Légation de Suisse
en
France

Paris, le 22 septembre 1879

Monsieur le Directeur,

J'ai l'honneur d'introduire auprès de vous un de mes jeunes compatriotes M. Louis Pierre Blanc, de Puplinge, Canton de Genève, actuellement domicilié à Paris, 33 rue Jacob, qui m'a manifesté le vif désir d'être admis à suivre les cours qui se donnent à l'Ecole des Beaux-Arts (Section d'Architecture).

En vous remerciant d'avance du bon accueil que vous voudrez bien faire à M. Blanc, j'ai l'honneur de vous renouveler, Monsieur le Directeur, les assurances de ma considération la plus distinguée.

Le Chargé d'Affaires, ad-intérim
de la Confédération suisse
[signé] Lardy

Monsieur
Monsieur le Directeur
de l'Ecole des Beaux-Arts
Paris"

Section d'Architecture

M. Blanc, Louis Pierre, né le 31 décembre 1860 à Genève (Suisse). El(ève) de MM. Laisné, Ginain.

Dates des Jugements	Admission en 2 ^e Classe	Mathématiques	Géométrie descriptive	Perspective	Stérotomie	Construction	Compositions d'Architecture sur Rendus et sur Esquisse	Dessin	Valeurs
	2 avril 1880								
10 juin 1880			Mention						2
8 juillet 1880						Mention %	Eléments analytiques		1
12 août 1880							2 ^e Ment. R.		1
28 octobre 1880		Médaille							3
28 octobre 1880					Mention				2
4 nov. 1880						2 ^e Ment.%	El ^{re} analytiques		1
18 nov. 1880		Mention en dessin d'ornement							2
29 déc. 1880						2 ^e Mention R.			1
20 janv. 1881		Mention en dessin d'ornement							2
3 fév. 1881								Mention	2
17 fév. 1881		Prix Edmond Labarre (Palais de Commerce à Paris)							
3 mars 1881							2 ^e Ment. R.		1
3 mars 1881							2 ^e Ment. Esq.		1
3 août 1881				Mention					2
4 août 1881						2 ^e Médaille			6

4 août 1881

Passé en 1ère Classe"

4 „Entrée en première Classe le 4 août 1881

DATES des JUGEMENTS		En première classe Architecture	SUCCÈS AUX GRANDS PRIX
8 Déc. 1881	Un Hôtel sur un terrain irrégulier	1 ^{re} Ment.%R.	1
20 Fév. 1882	Un monument en l'honneur de Jean Goujon	1 ^{re} Ment./Rougevin	1
13 Avril 1882	Un dépôt de chevaux étalons	1 ^{re} <u>Médaille</u> %R.	3
8 Juin 1882	Une salle de danse dans le palais d'un grand duc ou prince	2 ^e Ment.% Esquisse	1/2
Août 1882	Certificat de capacité		
7 Déc. 1882	Un amphithéâtre nautique	1 ^{re} <u>Médaille</u> R.	3
1 ^{er} Fév. 1883	Un Campo Santo	1 ^{re} <u>Médaille</u> R.	3
20 Fév. 1883	Un catafalque à l'instar de celui qui fut exécuté aux funérailles de Michel-Ange	1 ^{re} Ment. (concours Rougevin)	1
26 Déc. 1883	Un orphéon pour une grande ville de province	<u>Diplôme d'arch.</u>	
7 Fév. 1884	Un pavillon d'agrément sur un étang	2 ^e Ment.% Esquisse	1/2"

5 „Feuille de Renseignements

Nom	Blanc
Prénom	Louis Pierre
Naissance { Date	le 31 Décembre 1860
{ Lieu	Genève
ARCHITECTE	
Présenté par	{ M ^r Laisné
	{ M ^r
Elève de	M ^r Laisné
Admis { Bibliothèque	le
{ Cours oraux	le
{ Galerie	le
Admis à l'Atelier	le
Epreuves subis pour l'Admission	Le Juillet 1879
Session de	
...Ecole proprement dans la...	
Section de	
2 ^e Classe...	le 18 Août 1879"

6 Colecția Irina Rișcuția

„R.P.R.

[două ștampile, patru timbre fiscale]

Comit. provizoriu al orașului București

Secția I-a

Extract – Registrul actelor de căsătorie pe anul 1894

<p>Louis Blanc de 33 ani arhitect cu Dra Irina Berendei de 22 ani văduvă [sic] jună Extractul s-a liberat fără nici o răsătură, ștersură, adăugire sau îndreptare. S-a verificat de mine exactitatea conformității, cu registrul. ȘEF DE BIROU [semnătură]</p>	<p style="text-align: center;">No. 590 Din anul una mie nouă sute nouăzeci și patru</p> <p>luna Mai, ziua șaptesprezece, la orele trei post meridiane.</p> <p>Act de căsătoria Domnului Louis Blanc văduv, de ani treizeci și trei, de profesie arhitect, născut în comuna Geneva, domiciliat în comuna București, strada Batiștei (Galben), fiu al deced. Christian Blanc, de profesie –, domiciliat în comuna –, strada –, No. –, și a D. Louise Blanc, de profesie –, domiciliată în comuna Geneva, strada –, No –, și care prin act autentic a consimțit la această căsătorie, ce se căsătorește [cu]</p> <p>Domn[isoara] Irina Berindei, jună, de ani douăzeci și doi, de profesie rentieră, născută în comuna București, domiciliată în comuna București, strada Cosma (Galben), fiică a Dlui General Anton Berendei, strada –, No. –, și a Dnei Maria Berendei, de profesie –, domiciliată în comuna București, strada –, cari fiind față, au consimțit la această căsătorie.</p> <p>Cei de față contractanți ne-au declarat că... s-a făcut contract total în valoare de lei 110.000 depus spre autentificare Trib. Ilfov secția Notariat Extr. N° 4854/924.</p> <p>Actele preliminarilor sunt: I) Publicațiunile făcute fără opoziție în această comună în [indesc] de la întâi ale lunii mai și 8 ale lunii ... 1894.</p> <p>II) Extract N° 12/888 liberat de primăria comunei Dudești – Cioplea jud. Ilfov din care se constată prima căsătorie a soțului, etatea ca și decesul tatălui său.</p> <p>III) Extract N° 38/890 de decesul primei soții a soțului, liberat de Primăria comunei Sinaia jud. Prahova.</p> <p>IV) Act prin care mama soțului consimte la această căsătorie, tradus din limba franceză, vizat de consulul general elvețian la N° 2702/894 și de Minist. Afacerilor Străine la N° 1020/894.</p> <p>V) Extract N° 398/872 de vârsta soției liberat de acest oficiu după registrul fostului oficiu al culorii de Galben și al[tele].</p> <p>VI) Declarațiunea celor doi martori prezenți la celebrarea căsătoriei civile din care se constată că viitorii soți nu sunt rude între D[umnea]lor la nici un grad oprit de lege a se căsători, că (ambii) se căsătoresc acum soțul pentru a doua oară, iar soția pentru prima oară, că persoanele ce asistă pe soție ca părinți [indesc.] adevărați, că mama soțului consimte la această căsătorie, [indesc.] iar tatăl soțului este decedat.</p> <p>Tuturor acestor acte, parafate de Noi și oprite la acest oficiu spre a rămâne alăturate la registru, precum și capitolul VI de sub titlul V din Codul Civil, s-a dat citire de Noi, în auzul tuturor celor de față mai sus arătați; după care contractanții</p>
--	---

ne-au declarat că voiesc a lua în căsătorie unul pe Domnișoara Irina Berendei și alta pe Domnul Louis Blanc și Noi, Nicolae Filipescu, Primar al Comunei București și Ofițer al Stării Civile, am pronunțat în numele legii că contractanții sunt uniți prin căsătorie.

Toate cele de mai sus s-au făcut în Casa Comunală în ființa cerușilor patru martori, și anume:

Domn Scarlat Vârnăv, de ani 41, de profesie inginer, domiciliat în strada Povernei, No. 2,

Domn A. Lecomte du Nouy, de ani 49, de profesie arhitect, domiciliat în strada Cătunului No. 23.

Domn T. Maiorescu, de ani 54, de profesie profesor, domiciliat în strada Mercur, No. 1.

Domn Al. C. Brăiloi, de ani 42, de profesie funcționar, domiciliat în strada Romană, No. 73.

Cei doi dintâi din partea soțului, iar cei doi din urmă din partea soției, și după ce am dat citire acestui act în auzul tuturor celor de față soți, părinții soției și martori au subscris aceasta împreună cu noi după ce li s-au citit.

Soți: { (ss)
Semnăturile
(ss)

Părinții soției Semnăturile

Martori: { (ss)
(ss)
Semnăturile
(ss)
(ss)

Ofițer al Stării Civile: (ss)

Pentru conformitatea extractului: [semnătură]

Data la Unsprezece ale lunii Aprilie, anul una mie nouă sute cincizeci.

No. 43665/950
vol. 6/1894

OFIȚER AL STĂRII CIVILE:
[semnătură]

Director,
[semnătură]

7 Colecția Irina Rișcuția:

Registru Stărei Civile pentru morți
Cat. Elvețian Român

<p>Louis Blanc de 41 ani arhitect Căsătorit Decorat cu ordinea Steaua și Coroana României</p>	<p style="text-align: right;">N° 2326</p> <p>Din anul una mie nouă sute trei, luna aprilie ziua 27 ora 1 și 1/4 post meridiane.</p> <p>Act de moartea Dlui Louis Blanc de 41 ani, arhitect, căsătorit cu Dei Irina, născut în Geneva, Elveția, fiul decedaților Christian și Luisa Blanc, decedat la 26 cor[ent] ora 12 a.m., în casa din str. Mercur N° 12, suburbia Pitar Moș, culoarea Galben. Martori au fost: Dl Iosef Sticinski, de ani 23, de profesie amplotat comercial, str. Moșilor 74, cunoscut cu mortul, și Dl Ion Stănescu, de ani 30, de profesie amplotat din str. aceeași N° 99, cunoscut cu mortul, care au subscris împreună cu noi acest act după ce li s-a citit. – Cazul morții s-a constatat de noi prin Doctor verificador Dl...</p> <p>Făcut de noi Dumitru M. Ionescu, consilier al comunei București și oficer de stare civilă.</p> <p>Martori (") I. Sticinski (") I. Stănescu Oficer al Stărei Civile „Primar (") D. M. Ionescu Grefa Tribunalului Ilfov S.I.</p> <p>Presenta copie fiind conformă cu originalul act din registru pentru morți al Oficiu[ui] Stărei Civile București și aflat în conservarea acestui Tribunal se atestă de noi.</p> <p>Grefier, [semnătură]</p> <p style="text-align: right;">[ștampilă, trei timbre]</p>
---	---